

ŠIAULIŲ UNIVERSITETAS
MENŲ FAKULTETAS
TAPYBOS KATEDRA

DAINIUS TRUMPIS

Dailės magistrantūros (specializacija – tapyba) studentas

D.SKAIČIAI

Magistro Darbas

Darbo vadovas
doc. Vidmantas Zarėka

Šiauliai, 2009

Santrauka

Tapybos kolekcija „D. Skaičiai“ – penkių darbų kolekcija, kurioje vaizduojamas įvairiapusis, tiesioginis ir netiesioginis žmogaus santykis su skaičiais. Magistro darbo tema yra psichologinio, filosofinio, religinio, ezoterinio, edukacinio pobūdžio. Tokiu daugelio aspektų aprėpiančiu skaičių nagrinėjimu yra skatinama mąstyti, įsigilinti į šio reiškinio įvairialypius aspektus.

Egzistuoja kritinė lūžio riba ties kuria suyra emocinė, psichologinė, fizinė bei kūrybinė sistema. Visais laikais įvairūs mokslininkai, fizikai, ezoterikai, mistikai bei beveik visos religijos bando nuspėti, apskaičiuoti artėjančią globalinę ar individualią (asmeninę) ribą, ties kuria subyra tam tikra sistema.

Magistro darbe „D. Skaičiai“ siekiama įkūnyti įvairias skaičių reikšmes skirtingose žmogaus emocinėse situacijose bei kiekvienam paveikslui parašyti kūrybinį tekstą, kuris padėtų atskleisti išgalvoto personažo „Samuelio Dee“ įvairias psichologines būsenas, jo gyvenimo skaudžius parpuolimus bei euforijų momentus, kuriuos jis pats įvardina tam tikru skaičiumi.

Skaičiai užrašyti tapybos darbe įgauna kitokią prasmę, o abstraktus paveikslas tampa „grafiškesnis“, „sausesnis“, „matematiškesnis“. Būtent tai kėlė pasitenkinimą tapant, kuriant, perrašant skaičius ant drobės. Ruošiantis magistro darbui dėmesys buvo sutelktas į kasdieninę naudojamų skaičių prigimtį bei istoriją.

Teorinėje magistro darbo dalyje apžvelgiama skaičių simbolika, nagrinėjama indiškoji skaitmeninė sistema, Pitagoro skaičių sudvasinimo aspektas bei jų charakteristika, budizmo filosofija, kuri analizuoja psichofiziologines žmogaus sudedamąsias dalis bei Kabalos traktuotė aiškinanti dvasinį ir materialų pasaulį bei skirianti jį į dvi realybes, kurias Kabala vadina „1 procentu ir 99 procentais“. Teorinėje magistro darbo dalyje naudojama literatūros ir informacinių šaltinių analizavimo, interpretavimo metodika. Kūrybiniame darbe – įvairios tapybos (akriliniai, aliejiniai dažai, aliejinės pastelės), bei kitos medžiagos (klizai, gruntas, lino drobė). Pasitelkiamos tradicinės (tapymas įvairių dydžių bei rūšių teptukais) ir netradicinės tapybos technikos bei technologijos: (dažų dėjimas ant drobės įvairiomis medžiagų skiautėmis, paralonais, rankomis, dažų išplovimas-išvalymas, išgrandymas). Jos perteikia įvairias kompozicines, raiškos priemones bei padeda atskleisti temą.

Kuriant tapybos kolekciją „D. Skaičiai“ siekiama išprovokuoti „šoką“, sąmonės „lūžį“ asmeninėje nuosekloje tapybos sistemoje – privedant kiekvieną tapybos darbą prie tam tikro skaičiaus, ties kuriuo sistema subyrėjo. Tą skaičių išskiriant ir įvelkant į prozos apvalką.

Summary

The painting collection „D. Numbers“ is a collection of five artworks, where is represented versatile, direct and indirect connection between human being and numbers. The theme of final Master degree collection is in the nature of psychology, philosophy, religion, education. I try to defy, motivating, to go deeper into the aspects of such kind of expression.

There exists the limit of critical fracture, where emotional, psychological, physical and even artistical system disappears. All the time various scientists, physics, ezoterics, mystics and almost all religions try to guess, to calculate a global and individual limit, where particular system does not exist anymore. In the final collection „D. Numbers“ I try to embody and impersonate various definitions of numbers in the different situations of human beings. I write artistic texts for each artwork, which help to show different psychological states of my created character Samuel Dee. He has particular number for each moment.

The numbers written on the painting gain different meaning and an abstract artwork becomes more mathematical, more literal-minded. Actually, that gave me fulfilment, satisfaction while painting, creating, rewriting numbers on canvas. I payed attention to nature and history of everyday numbers before starting my final collection. In the theory part of „D. Numbers“ collection I review number symbolism, analyze Indian numeral system, a spiritual aspect and characteristic of Pitagor's numbers, budism philosophy and Kabala treatise which explains spiritual and material world and divides it into two realities – „1 percent and 99 percents“.

There was used a method of analyzing and interpretation of literary and information origins in the theoretical part of the final work. I use different paints (acrylic, oil paints, oil pastels) and other materials (glue, coating, canvas) in the practical part. I used both techniques and technologies –conventional (painting with brushes of different sizes and types) and unconventional (putting paints on the canvas with different peaces of fabric, with hands, cleaning up, curettage paints from the canvas). By using these techniques I could reveal different compositions, expresion techniques and the idea. Moreover, I tried to provoke a fracture of conciousness in my personal painting system while driving each painting to particular number, in which the system breaks down. Each number is exclusive and has its own prosaic integument.

Turinys

Santrauka.....	2
Summary.....	3
Įvadas.....	5
1. Tapybos kolekcijos teorinio darbo pagrindinė dalis.....	9
1.1. Indiškoji skaitmeninė sistema.....	9
1.2. Pitagoro skaičiai.....	10
1.3. „Penkių agregatų“ asmuo budizme, bei „Aštuonių sąmonių sistema“.....	11
1.4. „1 procentas ir 99 procentai“.....	13
1.5. Skaičių simbolika.....	16
2. Kūrybinės paieškos, santykis su objektu.....	21
2.1. Menininko santykis su kūrybos objektu.....	21
2.2. Situacija pagimdžiusi idėją magistrinio darbo temai bei atlikimo technikai.....	23
2.3. Šiuolaikinis įvairialypis, astilistiškas menas.....	29
3. Tapybos kolekcijos nuotraukos su kūrybiniais tekstais.....	30
Išvados.....	35
Literatūra.....	36
Priedai.....	37

Įvadas

Samuelis Dee (tai mano išgalvotas personažas) prisimerkęs lėtai žingsniuoja per jam pačiam visiškai nenuspėjamą gyvenimą. Gyvenimo abstraktumas jo jau senai nebebaugina. Jis labai mėgsta skaičiuoti, ne pinigus ir ne dienas, o skaičiuoti, surasti bei įvardinti jo vidinio ar išorinio gyvenimo įvykio skaičių. Jis sėkmes ar nesėkmes, skausmą ar filosofinius apmąstymus įvardija tam tikrais skaičiais. Skaičiai negali būti geri ar blogi, jie tik skaičiai. Įvykiai, įvardinti skaičiais, tampa taip pat netokie blogi ar geri, jie tartum virsta statistiniais parpuolimais ar trumpalaikėmis džiaugsmo euforijomis.

Tapydamas darbus šiai kolekcijai pabandžiau susitapatinti su Samueliu Dee ir jo akimis pažvelgti į supantį pasaulį. Tapymo metu stengiausi pasiekti meditatyvinę būseną, kad tapymas taptų ne darbu, o laisvu kūrimu. Abejingai naikinau besiformuojančius objektus ir grioviau gimstančias skaitmenines sistemas vien tam, kad užgimtų kitos būsenos, kurios nustebintų ir patį Samuelį Dee.

Tapybos darbai bei kūrybiniai tekstai – tai tartum Samuelio Dee dienoraščių nuotrupos.

Tapybos darbas – abstraktus kaip gyvenimas. Gyvenimas abstraktus kaip Tu ir Aš. Ateitis – abstraktu. Praeitis – taip pat. Tik ši sekundė sukelia realistiškumo iliuziją. Sunku pajusti ribą, kada pozityvumas tapant paveikslą virsta negatyvumu. Spalvos raitydamosi keičiasi, atpažįstamos formos nenoriai virsta į visiškus naujadarus. Skani iliuzija, kad gali kontroliuoti savo gyvenimą. Jei iš tikro galėtum, tavo gyvenimas būtų prarastas kaip rudens lapai. Jei galėtum nuo pradžios iki galo sukontroliuoti savo tapybos darbą, ko vertas būtų tavo paveikslas?

Niekada nesugebėdavau sustabdyti akimirkos tapant, kai lūžta riba tarp kontrolės ir visiškos nekontrolės. Kai kraujas suplūsta į smegenis, nebematai savo rankų, regi tik besikeičiančias formas, spalvas, linijas.

Meilė daro žmogų asocialų. Tikra kūryba ar menas – taip pat. Abstraktūs jausmai baugina mus. Abstraktus pasaulis – taip pat.

O jūs pabandykit pasidaryti eskizą gyvenimui! Suėmė juokas? Va, būtent.

Dariau daug eskizų gyvenimui, iš jų neliko nieko. Dariau daug eskizų paveikslams – aliejiniai dažai išsityčiojo iš jų per pirmus prisilietimus prie drobės.

Darbe nagrinėjama problema

Pagrindinė kolekcijos koncepcija – įvairiapusis, tiesioginis ir netiesioginis žmogaus santykis su skaičiais. Kiek žmogaus likimą galima apskaičiuoti – numatyti. Ar gali sistemoje įvykti „šokas“, „lūžis“ ir viskas subyrėti, ar galima ši momentą numatyti, apskaičiuoti? Kurdamas tapybos kolekciją „D. Skaičiai“ bandau išprovokuoti „šoką“ nuoseklioje savo tapybos sistemoje – taip privesdamas kiekvieną tapybos darbą prie tam tikro skaičiaus, ties kuriuo sistema subyrėjo. Tą skaičių išskiriu ir įvelku į prozos apvalkalą.

Darbo aktualumas

Daugiau ar mažiau visi esame susieti su skaičiais, kurių kartais ir nebepastebime. Pavyzdžiui, mėnesiai, dienos, valandos, piniginiai vienetai, matavimo vienetai ir t.t. Nagrinėdamas šią temą tartum su padidinimo stiklu noriu pažvelgti į skaičius, į jų paslėptąją pusę, į kurią dažnas iš mūsų net nesigilina.

Tapybos darbų kolekcija „D. Skaičiai“ tampa edukacine-švietėjiška priemone, padedančia žmogui per skaičių simbolikos ir meno sintezę subtiliomis, vizualinėmis priemonėmis pasigilinti į skirtingas žmogaus emocijas, būties situacijas.

Darbo objektas

Skaičių prasmių vizualizacija penkių tapybos darbų kolekcijoje.

Darbo tikslas

Pasitelkiant filosofinę, psichologinę, religinę, ezoterinę skaičių analizės perspektyvą vizualizuoti jų prasmes tapybos kolekcijoje.

Uždaviniai

1. Išnagrinėti skaičius filosofiniu, psichologiniu, religiniu bei ezoteriniu aspektu.
2. Išanalizuoti skaičių interpretavimą meninėje kūryboje.
3. Sukurti kompozicijas, kūrybiniam darbui suderinti tinkamą koloritą.
4. Atlikti technologinius bandymus.
5. Tapybos kolekcijai parašyti kūrybinius tekstus.

Hipotezė

Egzistuoja kritinė lūžio riba ties kuria suyra emocinė, psichologinė, fizinė bei kūrybinė sistema. Visais laikais įvairūs mokslininkai, fizikai, ezoterikai, mistikai bei beveik visos religijos bando nuspėti, apskaičiuoti artėjančią globalinę ar individualią (asmeninę) ribą, ties kuria subyra tam tikra sistema.

Metodologija

Pasitelkiu konceptualizmo filosofiją – meno esmė slypi ne kūrinyje, o paties kūrėjo individualioje meno sampratoje. Kuriant tokio pobūdžio kolekciją pravartu gilintis į žmogaus psichologiją, įvairias psichines, emocines individo būsenas. Todėl remiausi psichologų, teologų, filosofų teorijomis, taip pat dailininkų darbais, jų kūryba.

Metodika

Teorinėje magistro darbo dalyje naudojama literatūros ir informacinių šaltinių analizavimo, interpretavimo metodika. Kūrybiniame darbe naudojamos įvairios tapybos (akriliniai, aliejiniai dažai, aliejinės pastelės), bei kitos medžiagos (klijai, gruntas, lino drobė). Pasitelkiamos tradicinės (tapymas įvairių dydžių bei rūšių teptukais) ir netradicinės tapybos technikos bei technologijos: (dažų dėjimas ant drobės įvairiomis medžiagų skiautėmis, paralonais, rankomis, dažų išplovimas- išvalymas, išgrandymas). Jos perteikia įvairias kompozicines, raiškos priemones, padeda atskleisti temą.

Strategija

1. Temos ir koncepcijos suformulavimas.
2. Problemos formulavimas.
3. Darbo tikslų bei uždavinių nustatymas.
4. Informacijos rinkimas.
5. Kūrybinis procesas.
6. Teorinės magistro darbo dalies parengimas.
7. Meninės idėjos vizualizacijos galimybių paieškos. Technologinių bandinių kūrimas.
8. Praktinės-kūrybinės magistro darbo dalies įvykdymas.
9. Kompozicijų ekspozicijos ir pristatymo parengimas.

Rezultatų naujumas

Rezultatų naujumas yra įmanomas išskirtinai asmeninėje plotmėje. Kokių būdu tapybos darbas galėtų būti novatoriškas? Labiau įsigilinus į meno istoriją akivaizdu, kad „naujumas“ įmanomas tik mažo miestelio, kaimo ar net vienkiemio lygmenyje.

Skaitant įvairią meno literatūrą neteko surasti daug tapybos kūrinių, kuriuose tapymo proceso metu būtų bandoma „sulaužyti“ tam tikrą sistemą ir tai vizualiai akcentuoti pačiame kūrinyje. Taip pat neteko rasti daug tapybos darbų, kuriuose įvairiapusiškai bei manieringai būtų pateikta sintezė tarp vizualaus meno, prozos ir skaičių simbolikos būtent mano tapymo bei rašymo stiliuje.

Teorinis darbo reikšmingumas

Ši tema prisodrinta filosofijos, teologijos, numerologijos, psichologijos tiek, kad meno vertintojas netik gali nagrinėti kūrinio tapybinį, techninį aspektą, kolekcijos savitą estetiką bei vyraujančią nuotaiką, bet taip pat susieti šią vizualią išraišką su savo asmenine gyvenimiška patirtimi ir analizuoti iš psichologiškai priimtinos pozicijos.

Praktinis darbo reikšmingumas

Magistro darbo tema „D. Skaičiai“ yra psichologinio, filosofinio, religinio, ezoterinio, edukacinio pobūdžio. Tokiu plačiu skaičių nagrinėjimu požiūriu yra skatinama mąstyti bei įgilinti į šio reiškinio įvairialypius aspektus bei vizualizuoti jų prasmes tapybos kolekcijoje. Tapybos kolekcija „D. Skaičiai“ padeda per skaičių simbolikos ir meno sintezę subtiliomis, vizualinėmis priemonėmis pasigilinti į skirtingas žmogaus emocijas, būties situacijas.

1. Tapybos kolekcijos teorinio darbo pagrindinė dalis

1.1. Indiškoji skaitmeninė sistema

Skaičiai, užrašyti tapybos darbe, įgauna kitokią prasmę, tuo pačiu abstraktus paveikslas tampa truputį „sausėnis“, „matematiškesnis“. Būtent tai man labai ir patiko tapant, kuriant, perrašant skaičius ant drobės. Ruošdamasis magistro darbui susidomėjau mūsų kasdien naudojamų skaičių prigimtimi bei istorija.

Skaitmuo – iš arabų kalbos žodžio „sifr“ reiškia 0 (nulį). Skaitmeninė sistema 0,1,2,3,4,5,6,7,8,9, kuria šiuo metu naudojasi visas pasaulis, buvo sukurta Indijoje maždaug prieš pusantro tūkstančio metų. VII a. Viduryje arabai pradėjo karo žygius, užkariavo Artimųjų bei Viduriniųjų Rytų, Šiaurės Afrikos, Pietvakarių Europos šalis, ir IX a. Pradžioje susikūrė Arabų Kalifato valstybė. Arabai perėmė indų skaitmeninę sistemą ir išplatino Kalifato teritorijoje. Iš čia palyginti greitai ji paplito Europos šalyse, nuo XV a. Antrosios pusės tapo svarbiausia skaitmeninių ženklų sistema visame pasaulyje ir buvo pavadinta arabiškąja (Cybulskis 1988: 17).

Iki XVII a. Rusijoje buvo vartojama iš Bizantijos perimta skaitmeninė sistema, kurios ženklai – slavų abėcėlės raidės. 1708 – 1710 m. Petras I įvedė naują civilinę abėcėlę, kuri kiek pakitusi išliko iki mūsų dienų, ir arabiškųjų skaitmenų simboliką. Tačiau pačiuose arabų ir daugelyje kitų musulmonų šalių, pavyzdžiui, Irane, Pakistane, Afganistane, išliko ir iki šių laikų tebevartojama senoji arabų skaitmeninė sistema, kuri labai skiriasi nuo tos, kurią arabai „pasiskolino“ iš Indijos (Cybulskis 1988: 18).

Kol nebuvo paplitę arabiškieji skaitmenys, europiečiai vartojo romėniškuosius. Šios sistemos pradininkai – etruskai, Etrūrijos (dabartinės Toskanos, esančios Apeninų pusiasalio šiaurės vakaruose) gyventojai, kurie išplatino ją dar V a.pr.m.e. Dabar romėniškieji skaitmenys dažniausiai vartojami amžiams ir mėnesiams žymėti.

Priimtoje arabiškoje sistemoje yra dešimt ženklų (0,1,2,3,4,5,6,7,8,9), kuriuos derinant galima užrašyti bet kurį skaičių, o romėniškoje ir lotyniškoje – tik septyni ženklai: I,V,X,L,C,D,M (1,5,10,50,100,500 ir 1000). Šioje skaičių sistemoje nėra 0 (nulinio). Skaičiai nuo 1 iki 39 imtinai sudaromi derinant tris pirmuosius romėniškuosius ženklus: I –1, V –5, X –10. Nuo 40 iki 99 įvedamas dar vienas ženklas – L –50; nuo 100 iki 499 įvedamas penktasis ženklas –C –100; nuo 500 iki 999 – šeštasis – D – 500; nuo 1000 ir daugiau – ženklas M – 1000 ir t.t. (Cybulskis 1988: 1-20).

1.2. Pitagoro skaičiai

Pitagoro skaičių sudvasinimas, jo skaičių analizavimas filosofišku, ezoteriniu bei religiniu pobūdžiu man buvo labai artimas. Mano personažas Samuelis Dee taip pat savo dvasinius išgyvenimus, tam tikrus įvykius įvardina skaičiais, analizuodamas juos panašiu būdu kaip tai darė Pitagoras.

Pitagoriečių mokykloje buvo laikoma, kad Vienetas reiškia dvasią, iš jo kyla visas matomasis pasaulis. Tai ir protas, ir laimė, ir harmonija. O tuo pačiu – ir materija, ir tamsa, ir haosas.

„Dieviškasis skystis, – kalbėjo pitagoriečiai, – nepasiekiamas pojūčiams ir todėl mes naudosisime jo charakteristikai ne liežuviu patirtą skonį, o protą; mes suteiksime protui arba darbinei Visatos pradžia monados arba vieneto pavadinimą, nes jie analogiški. Materijai arba nesavarankiškumui suteiksime diados (dviveidiškumo) arba dauginimosi pavidalą, nes ją galima įvairiapusiškai išmatuoti. Galų gale pasaulį mes pavadinsime triada, nes tai yra dvasios ir materijos rezultatas“. Gyvybės šaltinis – tai kova tarp aktyvios ir pasyvios pradžios, suteikiančios judėjimą.

Taigi Pitagoras manė, kad skaičius – visų daiktų egzistencija, o visatoje egzistuoja skaičių sistemos harmonija ir jų tarpusavio ryšiai.

Trejetuką pitagoriečiai laikė pirmuoju tikroju skaičiumi, nes jis turi pradžią, vidurį ir pabaigą. Pitagoras pirmasis aiškiai suformulavo „kertinį viso ezoterinio mokslo akmenį“ – visuotinį Trejybės dėsnį, kuriam teikė pirmaujančią reikšmę: „Trejybės sintezėje glūdi kosmoso paslaptis!“

„Ketveriukėje“, senovės galvočių tvirtinimu, „apjungti ne vien mokslų pagrindai, gyvų padarų dėsnis ir jų vystymosi būdas, bet ir įvairių religijų vieningumo šaltinis. Joje slepiasi iš tikrųjų universalus raktas“.

Skaičius „keturi“, kaip ir kiekvienas kvadratinis skaičius, pitagoriečiams buvęs lygybės ir teisingumo simbolis.

Senovės Graikijoje penkiakampė žvaigždė (skaičius 5) buvo pitagoriečių matematikų ir gudruolių simbolis. O (šešetuką) jie laikė „psichologiniu skaičiumi“, nes pakėlus jį trečiuoju laipsniu, jis tampa tarpu (216 metų) tarp dviejų žmogaus sielos persikūnijimų.

Skaičių (aštuoniukė) pitagoriečiai laikė mirties simboliu, o „devyneta“ – pastovumo, vyriškumo, senatvės simboliu. Tarp kitko, jie rėmėsi kai kuriomis nepaprastomis šio skaičiaus savybėmis. Pavyzdžiui, dauginant iš devynių visais atvejais sandaugos skaičių suma visada bus lygi tai pačiai „devyniukei“ (Špirkauskas 2001: 5).

Svarbiausia konfigūracija pitagoriečiai laikė tetradą – tobulumo, pasaulio darnos simbolį. Tetrada sudarė 10 taškų, tolygiai išdėstytų lygiakraščiame trikampyje. 10 (tetrada) pitagoriečiai vaizdavo skaičiumi $1+2+3+4=10$. Pitagoriečiai savo himnu šlovino skaičių 10, nes jį laikė idealiumi. Jie apskritai įvairiems skaičiams suteikdavo magišką ar net mistinę prasmę. Vieni skaičiai jiems reiškė tobulumą, antri – protą, tretį – sielą, ketvirtą – sėkmę, penktą – nelaimę ir t.t. Pavyzdžiui, skaitmuo 5 buvo vedybų simbolis, o į skaičių 17 pitagoriečiai žiūrėdavo su pasibjaurėjimu, nes jis stovėjo tarp 16 ir 18, kurie buvo laikomi „gražiais“ skaičiais (16 – tai ketverto kvadratas, o 18 – dvigubas trejeto kvadratas). Pitagoriečiai ypač vertino tokius skaičius, kurie buvo lygūs savo daugiklių sumai. Pavyzdžiui, $6=1+2+3$. Buvo žinomi keturi tokie skaičiai: 6, 28, 496; jie ir buvo vadinami tobulais (Žalys 2007: 82).

Vienas iš nuostabiausių Pitagoro palikimų, pasiekusių mūsų laikus, taip vadinamas jo magiškasis kvadratas. Pitagoras tvirtino, kad žmogaus asmenybės ypatumai yra užkoduoti jo gimimo datoje. Taigi visi žmonės nuo gimimo momento įgauna savo asmeninį numerį, reiškiantį tam tikras charakteristikas. Suskaičiavę darbinius skaičius, kuriuos Pitagoras talpino į matematinę matricą iš devynių langelių, mes prognozuojame savo likimą bei mokomės harmoningai gyventi (Špirkauskas 2001: 7).

1.3. „Penkių agregatų“ asmuo budizme, bei „Aštuonių sąmonių sistema“

Budizmas savaip, bei labai įdomiai, aiškina aštuonias žmogaus sąmones, taip pat budizmas analizuoja psichofiziologines žmogaus sudedamąsias dalis ir įvardina tai „penkiais agregatais“. Šios budizmo teorijos padėjo kuriant paveikslą pavadinimu „Liko tik aštuonios dienos ir keturi žaidimai“.

Dvasia yra susieta su kūnu žemiškosios egzistencijos metu. Kūnas yra tarpininkas, leidžiantis dvasiai būti „gerbiančiai veikti“. Vis dėlto ateina akimirka, kai kūnas ir dvasia atsiskiria. Tai vadinama mirtimi. Kūnas tuomet tėra lavonas. O štai dvasia ir toliau egzistuoja, ir karmos jėga jai duoda patirti kitas išvaizdas ir įtraukia ją į kitus atgimimus. Šis mirčių ir gimimų ratas – tai Samsara, kuri tęsiasi tol, kol nėra realizuojamas išsilaisvinimas, dvasinis prabudimas. Įprastinėje būsenoje jaučiame, kad esame „aš“, „mano kūnas“, „mano dvasia“, kad egzistuojame

kaip atskira esybė, kaip monolitinis individas. Tačiau budizmas tvirtina, kad asmuo yra iš tikrųjų sudarytas iš „penkių agregatų“ (sanskrito kalba Skanda), penkių psichofiziologinių sudedamųjų dalių. Šios penkios dalys yra tokios:

1. Formos agregatas, bendrai nurodantis fizinių elementų visumą ir žmogaus atveju, siauresne prasme, nurodantis kūną. Mūsų kūnas iš tikrųjų yra sudarytas iš daugybės ląstelių bei fizinių dalelių, sukurdamas vienybės įspūdį. Už regimos vienybės mūsų kūnas tėra skirtingų elementų rinkinys.

2. Jutimų agregatas. Tie jautimai gali būti malonūs, nemalonūs arba neutralūs. Priklausomai nuo oro mums arba šalta, arba karšta, arba neįtampa nieko ypatinga. Tokiu būdu galime patirti daugybę skirtingų fizinių jutimų. Psichologiškai jaučiamės laimingi arba nelaimingi, situacijas įtampa kaip malonias arba nemalonias. Visuma sudaro jutimų agregatą.

3. Toliau turime tiesioginių arba netiesioginių percepcijų agregatą (vidinius vaizdinius, konceptus, atsiminimus...), kuris atitinka psichikos būseną tuo momentu, kai formuojasi psichinis funkcionavimas. Palyginti su jautimais, tai tobulesnis etapas.

4. Norėjimų agregatas nurodo vidinių veiksmų ir įpročių, kurių dėka mes reaguojame į pajustus objektus ir kurie motyvuoja mūsų veiksmus, visumą. Būtent tai mums leidžia atpažinti daiktus ir spręsti, vertinti didelius, mažus; gražus, bjaurus, t.t.

5. Galiausiai, sąmonių agregatas užtikrina globalinį visumos funkcionavimą. Būtent jo dėka vyksta visų individo patyrimų pažinimas. Tai taip pat to suvokimo pamatas. (Gallis, Rinpoche 2007: 106-107).

Budizmo filosofija analizuoja sudėtingą aštuonių sąmonių sistemą. Trumpai, šios aštuonios sąmonės yra tokios:

- Penkios sensorinės sąmonės: regėjimo, klausos, uoslės, skonio, lytėjimo. Jos sueina į sąlytį su juslių objektais (garsais, skoniais, spalvomis ir t.t) per jutimines gebas, kurias sudaro objektą pajuntantis organas (pavyzdžiui, mes turime klausos sąmonę, kuri turi sąlyti su garsu per ausies įgalinamą sensorinę gebą).

- Psichinių objektų sąmonę (susijusi su sensorinėmis gebomis). Ji nesiremia išoriniais objektais. Tai iš tikrųjų yra psichinė geba, kuri pažįsta ir skirsto kitų sąmonių išvelgtus objektus.

- Psichika – tai dualistinė sąmonė, t.y. pats faktas, kad kažkas įsisąmonina kažką. Ši sąmonė yra pamatinės dvejetainės „subjektas/objektas“, kuri pati yra kilusi iš nežinojimo, išraiška.

Bazinė sąmonė, arba visa ko bazė, taip vadinama dėl to, kad ji yra tartum pagrindas, kuriuo remdamosi atsiranda kitos sąmonės ir kuriame ištirpsta, pavyzdžiui, gilaus miego arba komos metu. Taip pat šioje bazinėje sąmonėje, kitoms sąmonėms tarpininkaujant, nusėda sukauptų veiksmų įspaudai. Todėl ji dar vadinama sąmonė-receptoriumi arba „sąmone, kuri saugo sėklas“ (Karmos sėklas) (Gallis, Rinpoche 2007: 108).

1.4. „1 procentas“ ir „99 procentai“

Žydų mistinis – religinis mokslas Kabala bando dvasinį bei materialų pasaulį paaiškinti logiškai. Mane labai sudomino Kabališkasis pasaulio skirstymas į dvi realybes. Tai inspiravo kuriant kolekcijoje esančius paveikslus „Vienas ir du“, bei „Geras žmogus #9“.

Vienas iš kelių pagrindinių Kabalos principų byloja, jog egzistuoja dvi pagrindinės realybės: „1 procento“ Tamsos realybė ir „99 procentų“ Šviesos realybė.

Pasak Kabalos, egzistuoja uždanga, kuri dalį mūsų realybės į dvi realybes, kurias Kabala vadina „1 procentu ir 99 procentais“. „1 procento“ realybė apima mūsų fizinį pasaulį. Bet tai tik mažytė visos kūrinijos dalelė. Tik tai, ką mes apčiuopiame mūsų penkiomis juslėmis – ką mes galime užuosti, skanauti, paliesti, matyti ar girdėti. Ir tai tik fragmentas to, kas iš tiesų yra „išorėje“.

Kitoje uždangos pusėje yra „99 procentai“, kurie apima didžiąją mūsų realybės dalį (Berg 2006: 36).

Pažįstama realybė yra „1 procento“ pasaulis, kuriame mes gyvename, tačiau yra ir kita uždangos pusė – „99 procentų“ ir ji kur kas svarbesnė. Pasak Kabalos, „99 procentų“ realybė yra kiekvieno ilgesnio pasitenkinimo šaltinis. Visas žinojimas, išmintis ir džiaugsmas slypi šioje realybėje. Tai sritis, kurią kabalistai vadina Šviesa. Kai tik patiriame džiaugsmą, mes susisiekiame su šia realybe per kokį nors veiksmą „1 procento“ realybėje. Tai gali įvykti apkabinus savo vaiką arba sudarius svarbų verslo sandorį. Tačiau džiaugsmas, kurį jaučiame, liejasi iš tų „99 procentų“ (Berg 2006: 41).

Mocartas sakė galįs pagauti visą simfoniją savo galvoje prieš užrašydamas nors vieną natą. Kai mintyse patirdavo valandą muzikos per vieną sekundę, jis jausdavosi esąs kitoje realybėje. Jis peržengdavo laiko ir erdvės dėsnius ir įeidavo į dvasinę realybę. Ta kita realybė, į kurią įeidavo Mocartas, ir yra „99 procentų“ realybė.

Panašiai ir didieji praeities mokslo protai tikėjo, kad dvasinis įkvėpimas vaidindavo didelį vaidmenį jų pasiekimuose. Šiandien mokslininkai jau pradeda pripažinti, kad dvasinis lygmuo gali būti didelės įžvalgos ir įkvėpimo šaltinis. Taip atsitiko rusų chemikui Dmitrijui Mendelejevui, kuris 1869 metais susapnavo nepaprastą sapną. Mendelejevas teigė, kad sapnavo lentelę, kurioje visi elementai atsistojo į vietas, ten, kur ir turėjo būti. Atsibudęs iš karto tai užrašė ant popieriaus lapo. Insuliną, kurį vartoja diabetikai, atrado Kanados fizikas Seras Frederickas Bantingas. Jis susapnavo sapną, kuris jam davė užuominą apie metodą, kaip išgauti reikalingą substanciją ne iš žmogaus kasos. Bantingas gavo Nobelio premiją ir už savo atradimus buvo įšventintas į riterius (Berg 2006: 43).

Žymus mokslininkas Nielsas Bohras teigė, kad sapnavo sėdįs ant saulės, o visos planetos švilpia aplink prikabintos prie plonų virvių. Tada Bohras sudarė atomo modelį. Didysis graikų filosofas Platonas kalbėjo apie platoniską realybę, idėjų pasaulį, kuris, kaip jis sakė, yra mūsų realybės ir visos išminties kilmė ir tikrasis šaltinis. Mūsų pasaulis yra tik tos paslėptos realybės šešėlis. Žymus fizikas Rogeris Penrose'as savo knygoje „Minties šešėliai“ rašė: „Pasak Platono, matematinės sąvokos ir matematinės tiesos gyvena savame pasaulyje ir neturi fizinės vietos. Platono pasaulis yra idealus tobulų formų pasaulis, kuris skiriasi nuo fizinio pasaulio, tačiau jo sąvokomis fizinis pasaulis ir turi būti suprastas“. Platonas vadino prisijungimą prie „99 procentų“ pasaulio „dievišku pamišimu“ (Berg 2006: 44-45).

„1 procento“ realybėje yra mūsų penkių jausimų pasaulis. Tai dvasinės tamsos ir chaoso realybė. „1 procento“ pasaulyje viešpatauja Merfio dėsniai. Viskas, kas tik gali atsitikti bloga, atsitinka. Net jeigu viskas vyksta gerai, žinome, kad tai pasikeis, nes mes gyvename nesibaigiančiame pakilimo ir nuosmukio, sėkmės ir nesėkmės cikle.

„99 procentų“ pasaulis yra anapus žmogaus jutimų. Absoliučios tvarkos, tobulumo ir nesibaigiančios dvasinės Šviesos pasaulis. Greičiau veikimo nei reakcijos į išorinius įvykius realybė. Fizinio pasaulio šaltinis, sėkla ir paslėpta kilmė. Visiško pasitenkinimo, nesibaigiančio žinojimo ir begalinio džiaugsmo pasaulis. Dimensija, kurioje mes galime pradėti pozityvų, tebevykstantį pokytį, kuris pasireiškia mūsų „1 procento“ pasaulyje.

Profesorius Hameroffas kartu su Oxfordo fiziku Seru Rogeriu Penrose'u tyrinėjo žmogaus sąmonės prigimtį. Doktorą Hameroffą suintrigavo senovinis kabalistų „99 procentų“ realybės aprašymas ir jo panašumas su kvantinės mechanikos požiūriu į visatą. Hameroffas teigia: „Jau prieš šimtą metų buvo žinoma, kad egzistuoja du pasauliai – klasikinis, kurį mes patiriame mūsų penkiomis jauslėmis, ir kvantinis. Mes gyvename klasikiniame pasaulyje, kur viskas atrodo „normalu“ (tiesa, ne visiškai patenkinamai). Viskas turi apibrėžtą pavidalą, vietą ir substanciją.

Tačiau labai nedideliu masteliu viešpatauja ir kvantinis pasaulis, ir viskas čia atrodo nejprasta ir keista, nes nepaisoma sveiko proto. Mokslas labai mažai žino apie kvantinį pasaulį, tačiau dabar tikima, kad kvantinis pasaulis yra plati informacijos, taip pat ir tokių platoniskų vertybių, kaip gėris prieš blogį, grožis, tiesa ir išmintis, talpykla. Man tai yra ženklas, kad kvantinis pasaulis turėtų būti vertinamas kaip „99 procentų realybė“, apie kurią kalba Kabala, ir kad iš tiesų tarp abiejų pasaulių egzistuoja uždanga“ (Berg 2006: 46-48).

Priėjimas prie šios Šviesos lygmens yra menkutis ir geriausiu atveju atsitiktinis. Žvelgiant į tai iš platesnės perspektyvos, atrodo, kad tik keletas didžiųjų protų kiekvienoje kartoje sugebėjo prisijungti prie „99 procentų“ ir atrasti truputį išminties, kuri reikšmingai pakeitė žmonijos likimą. „99 procentų“ realybė yra realybės DNR: sėkla. Šaknis. Visų priešasčių priešastis. Kabalistas Ravas Bergas, aprašė „99 procentų“ realybę kaip šokančią ant sąmonės briaunos, kaip nuostabų sapną, kurio niekaip negali tiksliai prisiminti. Akimirkos prieš pat prabudimą yra tie esminiai momentai, kai ryšys tarp sapnuotojo ir sapno kabo tik ant plaukelio. Kuo stipriau sapnuotojas bando traukti tą plonytį plauką, tuo greičiau sapno konstrukcija išyra ir išnyksta. Kai sapnuotojas bando vėl prisirišti plauką, sapnas nublanksta ir sapnuotojas būna priverstas grįžti į budriąją, gerokai žemesnę už sapno realybę.

Mūsų šešėlis ant šaligatvio reprezentuoja tik labai menką mūsų tikrojo aš dalį. Šešėlis neatspindi mūsų odos, plaukų, kraujo, kaulų, emocijų, vaizduotės, jausmų ar troškimų, kurie apibrėžia mūsų individualybę. Tai tik dvimatis mūsų trimatės realybės atspindys, „1 procento“ mūsų tikrojo „99 procentų“ savasties atspindys. Mūsų tikroji savastis atitinka dimensiją, kuri yra anapus penkių juslių, t.y. „99 procentus“.

Pasak Kabalos, ne materialių dalykų mes iš tiesų siekiame gyvenime. Iš tiesų mes ieškome dvasinės energijos, kuri ateina iš „99 procentų“ pasaulio (Berg 2006: 50-54).

1.5. Skaičių simbolika

Ruošiantis magistro darbui domėjauosi skaičių filosofiniu, mistiniu, religiniu, ezoteriniu aiškinimu. Tai man padėjo rašant ir kūrybinius tekstus susietus su tapybos darbais. Visuose penkiuose paveiksluose tam tikruose vietose yra užrašyti skaičiai. Skaičiai – nuo vieneto iki dešimties. Jie užrašyti įvairiomis kombinacijomis, išmėtyti bei užbraukyti.

Vienas

Aiškaus pavidalo neįgijusios pradžių pradžios simbolis ir kartu visuotinumui, į kurį siekia sugrįžti visi daiktai ir būtybės įvaizdis. Tai vienovės ir kartu Dievo simbolis; kita vertus tai individualybės simbolis. Skaičių simbolikoje, panašiai kaip ir skaičiai 2 bei 0, nelaikomas skaičiumi tikrąją žodžio prasme (jie prasideda nuo skaičiaus 3) (Becker 1995).

11 – Retkarčiais nuodėmės ir atgailos skaičius, nes viršija 10 (pavyzdžiui, 10 Dievo įsakymų), bet vis dėlto nepasiekia švento ir reikšmingo skaičiaus 12 (pavyzdžiui, 12 apaštalų). Pirmasis „nebylus“ skaičius kitų „nebylių“ nelyginių skaičių rikiuotėje. Galbūt laikytinas zodiako skaičiumi, nes vienas iš dvylikos ženklų visada esti saulės uždengtas ir nematomas; kaip skaičių kombinacijos suma $(2+3)+(2\times 3)=11$ laikomas dangaus ir žemės ryšio skaičiumi. Krikščionių simbolikoje šv. Uršulė savo apsiaustu uždengė 11 (tūkstančių) skaisčių mergelių.

21 – Dviejų šventųjų skaičių 7 ir 3 sandaugos skaičius. ST išvardinta 21 išminčiai būdinga savybė.

Du

Pirminis skaičius, moteriškas ir motiniškas, subordinuotas vienam iš pagrindinių elementų – Žemei. Du yra dvilypumo, skilimo, dvejojumo, priešpriešos, konflikto simbolis, taip pat ir pusiausvyros; simbolizuoja judėjimą, bet kokio vystymosi pradinį postūmį. Gausu fenomenų, kuriais remiasi dualistinė pasaulėžiūra, pavyzdžiui, priešprieša tarp kūrėjo ir kūrinio, tarp šviesos ir šešėlio, vyriškumo ir moteriškumo, dvasios ir materijos, gėrio ir blogio, gyvenimo ir mirties, dienos ir nakties, dangaus ir žemės, sausumos ir vandens, aktyvumo ir pasyvumo, dešinės ir kairės ir t.t. Dualistinę sampratą ypač aiškiai atskleidžia kinų filosofijos pradai In ir Jang arba persų zoroastrizmo principai – gėrio (Ahura Masda) ir blogio (Ariman) (Becker 1995).

12 – Tai iš moteriško 4, sudauginto su vyrišku 3 gautas kosminis skaičius (po 3 Zodiako ženklus kiekvienoje iš 4 Zodiako padalų!). Kaip sandauga 2 (žemė) $\times 2$ (žemė) $\times 3$ (ugnis) =12 priskirtas elementui Ugniai. Biblinėje ir krikščioniškoje simbolikoje 12 yra svarbus skaičius kaip tobulumo ir užbaigtumo simbolis; be kita ko, 12 yra Jokūbo sūnų skaičius ir Izraelio giminių skaičius; 12 brangakmenių puošia judėjų vyriausiojo kunigo krūtinę; buvo 12 apaštalų; dangaus Jeruzalė turi 12 vartų; apokalipsės moteris dėvi karūną su 12 žvaigždžių; išrinktųjų skaičius yra 12 000 kartų po 12 – skaičius, simbolizuojantis visų šventųjų bendriją.

20 – Šiek tiek simboliškumo turi 20, traktuojamas kaip sandauga 4 (evangelijos) $\times 5$ (Mozės knygos) =20.

22 – Hebrajiškų raidžių kiekis, pasireiškiantis kabalistikoje ir iš ten – Taroto žaidime. 22 keliai jungia 10 Sefiroth, o Taroto žaidimas turi 22 kortas.

Dualizmas – (iš lot. Dualis – dvejopas, prieštaringas), pasaulį suveda į du pirminius, lemtingiausius principus. Dualizmas atsiranda tuomet, kai priešpriešoje susiduria du aukščiausieji reiškiniai, papildydami vienas kitą, arba paneigdami.

Trys

Vienas iš pagrindinių skaičių, įkūnijantis vyrišką pradžią (kiti pagrindiniai skaičiai – 1, įkūnijantis dieviškumą, ir 2, įkūnijantis moteriškumą); skaičių 3 atitinkantis elementas yra vanduo, o geometrinė figūra – trikampis. Vanduo ir trikampis siejami vienas su kitu alcheminiuose mediciniuose ženkluose. 3 visuose religijose skiriamas labai reikšmingas vaidmuo. Svarbūs yra kvadratinis bei kubinis skaičiaus 3 laipsniai: $3 \times 3 = 9$ ir $3 \times 3 \times 3 = 27$; tai vertintina kaip skaičiaus simbolinės reikšmės sustiprinimas. 3 sudaro įvairių sistemų bei pasaulio vertinimų pagrindą, pavyzdžiui, krikščionybė pripažįsta 3 dorybes – tikėjimą, meilę, viltį; alchemijoje pripažįstami trys pagrindiniai elementai – sierra, druska, gyvsidabris (Merkurijus) ir t.t. Dieviškoji trejybė būdinga įvairioms religijoms, pavyzdžiui, senovės Egipto (Izidė, Ozyris, Horas); induizmo (Brahma, Višnus, Šyva); dieviškoji trejybė dažnai siejama su dangaus, žemės ir jas jungiančio oro trejybė. Skirtingai negu kitos religijos, krikščionybė pripažįsta dieviškąją trejybę kaip vieną būtybę, į kurią susiliejusios trys. Pasakose skaičius trys simbolizuoja išsipildymą ir nurodo išbandymų ar spęstinių mįslių skaičių. Filosofijoje trejybei taip pat tenka svarbus vaidmuo, pavyzdžiui, tai

principas, siejantis minties ir būties sferas, arba kaip Hegelio filosofijoje – dialektinio vystymosi principas (tezė, antitezė, sintezė) (Becker 1995).

Keturi

Laikomas pagrindiniu moteriškumą išreiškiančiu skaičiumi, taip pat kosminiu skaičiumi ir harmonijos skaičiumi; jo pagrindas – skaičiaus 2 antras laipsnis, taigi $2 \times 2 = 4$; su Motina Žeme sietinas keturių metų laikų aspektu = 4; 2 savo motinišku principu išsiplečia ligi iš keturių šalių apriboto kosmoso. Kaip simbolinis skaičius, 4 artimai susijęs su kvadratu ir su kryžiumi. Yra 4 pasaulio šalys, taigi ir 4 pagrindinės vėjo kryptys, 4 elementai (ugnis, vanduo, žemė ir oras), 4 temperamentai, 4 rojaus upės, 4 evangelistai, 4 amžiaus tarpsniai (vaikystė, jaunystė, branda, senatvė) ir t.t. (Becker 1995).

Penki

Pagal Pitagorą – tobulas skaičius mikrokosmosui žmogui; slaptas ženklas – pentagrama, dar vadinamas penkiakampiu. 5 yra 2 (moteriškojo elemento) ir 3 (vyriškojo elemento) suma, taigi $2+3=5$ daugelyje kultūrų atlieka svarbų vaidmenį. Pitagorininkai laikė jį vestuvių ir sintezės simboliu, nes jame susilieja du ir trys. Šis skaičius reiškia 5 vienos rankos pirštus, 5 pojūčius, 5 Kristaus žaizdas, 5 islamiškojo dievobaimingumo kolonas ir t.t. Kinijoje 5 atlieka ypatingą vaidmenį simbolizuodamas centrinį tašką (vidurį); kinai pripažįsta 5 spalvas, 5 kvapus, 5 garsus, 5 planetas, 5 metalus ir t.t., be to, 5 harmoningo ryšio tarp In ir Jang skaičius. Induizmo mitologijoje 5, be kita ko, yra gyvybės principo skaičius; retkarčiais dievas Šyva įsivaizduojamas penkiais veidais (penktasis, žvelgiantis tiesiog į viršų, tapatinamas su pasaulio ašimi ir paprastai nevaizduojamas), be to, kartais jis būdavo garbinamas ir 5 lingų pavidalu. Alchemikai ieškojo kvintesencijos (keturis elementus papildančio penktojo elemento): jos dėka tikėjosi aptikti Spiritus, kurio gyvybė pradedama ir toliau palaikoma. Galima teigti, kad su šiais samprotavimais susijęs skaičius 5, įvairiais pavidalais įkomponuotas į viduramžių bažnyčių ornamentiką (Becker 1995).

55 – Skaičius, vaidinantis mažesnę vaidmenį: jį sudaro visų skaičių nuo 1 iki 10 suma: $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10=55$; be to, jis gali būti pavaizduotas kaip skaičių $28+12+10+5=55$ suma, taigi gali būti panaudotas įvairioms spekuliacijoms su skaičiais.

Šeši

Antikoje ir viduramžiais skaičius 6 buvo laikomas tobuliausiu, nes galima atvaizduoti tiek jo daliklių sumą, tiek ir jų sandaugą, būtent $1+2+3=6$ ir $1 \times 2 \times 3=6$. Taip pat pirmojo vyriškojo ir pirmojo moteriško skaičiaus sandauga, būtent $3 \times 2=6$. Kinijoje 6 buvo susijęs su dangaus įtaka. Krikščionių simboliniame mąstyme 6 prieštaringas skaičius: šventas 6 pasaulio sukūrimo dienų skaičius; reikšmingas ir kaip gailėstingumo kūrimo skaičius; Apokalipsėje 6 pasirodo kaip pikto skaičius; 666 yra Apokalipsės žvėries skaičius. Heksograma. (Becker 1995).

66 – Svarbus islamo tradicijų simbolis, raidžių – skaičių simbolikoje reiškia Alacho vardą.

Septyni

Sudėjus vyrišką skaičių 3 ir moterišką skaičių 4 ($3+4=7$) gautas šventas skaičius. Planetų (antikoje) ir savaitės dienų, kurios pavadintos planetų vardais, taip pat ir atskirų mėnulio fazių dienų skaičius. Budizme skaičiuojami 7 skirtingi dangūs. Kinai matė 7 Grįžulo Ratų žvaigždes kartu su 7 kūno angomis ir 7 žmogaus širdies angomis. Yra babiloniečių „piktasis septynetas“, 7 dažnai kartu pasirodančių demonų būrys. Graikijoje 7, beje, šventas Apolono skaičius, vaidino svarbų vaidmenį; žinomos 7 (arba 3) Hesperidės, 7 Tebų vardai, 7 Helijo sūnūs, 7 Niobės sūnūs ir dukterys, septyni išminčiai, Septynetas prieš Tebus ir t.t.

Garsūs septyni stebuklai, puikiausi senovės statybos ir meno kūriniai. 7 labai reikšmingas skaičius judaizme. Biblijoje 7 dažnas skaičius, teigiamas ir neigiamas, tačiau visuomet išreiškia visumą: 7 bendruomenės, knyga su 7 antspaudais, 7 dangūs, kuriuose viešpatauja angelai, 7 metai, per kuriuos Saliamonas pastatė šventyklą, ir t.t., bet taip pat: 7 apokaliptinio žvėries galvos, 7 Dievo rūstybės taurės ir t.t. Svarbų vaidmenį 7 kaip kiekybinis skaičius atlieka pasakose ir liaudies papročiuose: 7 broliai, 7 varnai, 7 ožiukai, 7 skirtingi patiekalai kai kuriomis dienomis ir t.t. Mitros kulte visos mitrėjos pavaldžios 7:7 dievai, 7 planetos, 7 arkos, 7 išventinimo pakopos, 7 spalvos (priskirtos planetoms) ir t.t. Senovės judaizme svarbų vaidmenį turi 7 rūšys, taip pat septynšakė žvakidė; antikoje ir viduramžiais 7 laisvieji menai – mokymo pagrindas. (Becker 1995).

Aštuoni

Pirmasis kubinis skaičius: $2 \times 2 \times 2=8$. Pagal Aristotelį ir Pitagorą tris kart sustiprintas šis skaičius tampa tobulas. Ankstyvoje krikščionybėje paplitusiu požiūriu, ši tobulumą atspindi krikštyklos (baptisterijos) oktagonas (aštuonkampis); tai išreiškia moteriškumą, bažnyčios glėbį ir simbolizuoja Kristaus prisikėlimą. 8 taip pat yra žemės elementų skaičius, kaip $3 \times 3 \times 3=27$ yra

ugnies elementų skaičius. Kūdikiams taip pat apipjaustomi aštuntąją dieną po gimimo. Svarbus vaidmuo 8 priklauso induizmo ir budizmo tikėjimuose; budistų simbolinis ratas dažnai vaizduojamas su 8 stipiniais, simbolinis lotoso žiedas dažnai turi 8 žiedlapius, 8 takeliai veda į dvasinę tobulybę; induistų Dievas Višnus turi 8 rankas, kurios gali būti asocijuojamos su 8 erdvės sargais. Japonijoje 8 reiškiamas neišmatuojamas ir nesuskaičiuojamas dydis. (Becker 1995).

Devyni

Skaičius 9 – tai $3(k)=3 \times 3=9$ sustiprina šventą skaičių 3; dėl to devyniskart kartojamas „Kyrie eleison“ lotyniškoje liturgijoje ar yra 9 angelų chorai; taip pat ir indogermanų ir Centrinės Azijos mitologijoje 9 vaidina svarbų vaidmenį; pavyzdžiui, devynaukštė pagoda simbolizuoja dangų (Becker 1995).

99 – Dvejopai dėliojamas 99 ($9+9=18$), o iš to $1+8=9$ atskleidžia įsidėmėtiną skaičiaus 9 savybę. Skaičių – raidžių simbolikoje AMEN atitinka (graiku abėcėlėje) sumą 99, nes A=1, M=40, E=8, o N=50, taigi $1+40+8+50=99$. Islame maldos karoliukų vėrinys yra 99 karoliukai, tai arba susiję su 99 gražiausiais Alacho vardais, arba su 99 pranašo Mahometo vardais.

Devynios pakopos į dangaus miestą pagal mistišką Raymundo Luilo pasaulio suvokimą. Pagal islamo pasaulio sampratą visatą sudaro devynios sferos. Devynios pasaulio sferos (trigalvė gyvatė prasideda dangyje ir įlenda į žemę) simbolizuoja devynias mūzas. Athanasius Kircheris, 1650 m.

Dešimt

Skaičius 10 yra dešimtainės sistemos pagrindas, jis tikriausiai kildintinas iš abiejų rankų pirštų kiekio. Dar antikos laikais buvo laikomas vienas iš tobulųjų skaičių, nes suima visus skaičius nuo 1 iki 9. Tetraktisė $1+2+3+4=10$ pitagorizmo filosofijoje skaičių 10 padarė dievišku bei paslaptingu skaičiumi, kuris gali būti pavaizduotas ir figūriniu pavidalu. Natūrinio skaičiaus sandaugos iš 10 simbolikos turinys artimas paties natūrinio skaičiaus simbolikai (Becker 1995).

2. Kūrybinės paieškos, santykis su objektu

2.1. Menininko santykis su kūrybos objektu

Studijuojant bei analizuojant abstraktaus ekspresionizmo stilių, bei šios krypties dailininkų kūrybą, suvokiau turįs daug bendro su jais kūrybiniame procese emocijų lygmenyje. Pateikiu keletą menininkų pasisakymų, kurie tiksliausiai nusako mano potyrius bei emocinius išgyvenimus kuriant.

Francis Bacon pasakoja apie savo darbo metodą televizijos interviu Davidui Sylvesteriui: „Aš manau, kad labai panašiai kaip ir abstrakčioje tapyboje nesąmoningi brūkštelėjimai ant drobės gali atverti gilesnius būdus, kaip sugauti ramybės neduodančius faktus. Jei man kas nors pavyksta, tai ima klotis nuo tos akimirkos, kai sąmonė nebet kontroliuoja, ką darau. (...) man tai iš tikrųjų klausimas, ar sugebėsiu taip paspėti spąstus, kad sugaučiau faktą pačią svarbiausią akimirką“ (Smith 1996: 166).

Pollockas buvo labai subjektyvus menininkas, tai lėmė jo temperamentas ir išpažįstamos teorijos. Vidinė tikrovė jam buvo vienintelis egzistuojantis pasaulis. Haroldas Rosenbergas, pagrindinis abstrakčiojo ekspresionizmo teoretikas, aprašo šį stilių kaip „atsivertimo reiškinių“. Jis net pavadina tai „iš esmės religiniu sąjūdžiu“ (Smith 1996: 165).

Štai ką pats Pollockas pasakoja apie savo paveikslų tapymą: „Mano paveikslai nėra buvę ant molberto. Retai net drobę užtempiu prieš pradėdamas tapyti. Labiau mėgstu drobę pritvirtinti prie kietos sienos arba grindų. Man reikia justti kieto paviršiaus pasipriešinimą. Ant grindų jaučiuosi laisviau. Jaučiuosi arčiau paveikslo, vos ne jo dalimi – taip galiu vaikščioti aplink, priėti iš visų keturių pusių ar tiesiogine prasme būti paveiksle. Vakarų indėnai panašiai pila savo smėlio piešinius. Vis labiau tolstu nuo įprastinių dailininko įrankių – molberto, paletės, teptukų ir pan. Mieliau naudojuosi lazdelėmis, mentelėmis, peiliais, mėgstu varvinti dažus, mielai naudoju impasto (storą dažų sluoksnį), primaišytą smėlio, grūsto stiklo ar kitų pašalinių medžiagų. Kai būnu paveiksle, pats nesuvokiu, ką darau. Tik po tam tikro „pažinties“ laiko pamatau, kur link suku. Nebijau keisti, sunaikinti to, kas jau sukurta, nes paveikslas turi savo gyvenimą. Aš bandau jam pačiam leisti prasiveržti. Viskas susipainioja tik tada, kai prarandu ryšį su paveikslu. Kitaip tariant, tai harmoningas, lengvas davimas ir ėmimas, ir paveikslas sėkmingai išnyra“ (Smith 1996: 175).

1924 metų manifeste Andre Bretono pateiktos siurrealistinio teksto gaminimo instrukcijos: „Kai jau įsitaisysite tokioje vietoje, kur jūsų protui geriausia susikaupti, paprašykite, kad kas nors atneštų jums rašymo priemones. Pabandykite nusiteikti kuo pasyviau ir imliau. Pamiškite ir savo, ir kitų genialumą bei talentus. Tarkite sau, kad literatūra – tai kelias, kuris gali nuvesti bet kur. Rašykite greitai, be iš anksto sugalvotos temos, taip greitai, kad neprisimintumėte ir nekiltų pagundos perskaityti tai, ką parašėte“ (Smith 1996: 189).

Meno filosofijoje, kurią Arshile Gorky išdėstė interviu Amerikos žurnalistui 1947 metais, buvo svarbių tolesnei Amerikos tapybai dalykų: „Kai kas nors pabaigta, vadinasi tai mirę, ar ne? Aš tikiu nuolatine tąsa. Niekada nebaigiu paveikslo – tik sustoju jį tapęs. Man patinka tapyti, nes tai niekada nesibaigia. Kartais nutapau kokį paveikslą, paskui ant jo užtepu kitą. Sykais vienu metu tapau kokius penkiolika ar dvidešimt darbų. Taip darau, nes man taip patinka, – man patinka dažnai keisti nuomonę. Svarbiausia – nesiliauti pradėti paveikslus ir niekada nereikia baigti“ (Smith 1996: 190).

Peterio Halley teigia, kad abstrakčiojo meno istorija yra ėjimas į sociumą. Tai kategorizuotas erdvės ir formalių sistemų, kurios sudaro abstraktųjį pasaulį, istorija.

2.2. Situacija, pagimdžiusi idėją magistro darbo temai bei tapybos atlikimo technikai

Studijuodamas Helsinkio Menų bei Dizaino universitete pagal mainų programą „Erasmus“ (2008 01-06 mėn.) magistratūros studijų antrajame semestre bei bendraudamas su studentais ir dėstytojais iš įvairių pasaulio šalių, turėjau nuostabią galimybę pažvelgti į tapybą bei meną įvairiais rakursais.

Ilgą laiką mane buvo užvaldžiusi mintis sukurti visiškai neasmeninį, kolektyvinį ar pastoviai besikeičiantį, kintantį meno kūrinį. Aš pasiūliau savo tapybos kolegoms Helsinkyje nutapyti bendrą paveikslą, tapyti visą dieną su trumpomis pertraukėlėmis kavai bei pietums. Suomis bei ispanas labai entuziastingai palaikė mano idėją.

Vieną saulėtą šeštadienio rytą mes lipnia juostele tiesiai ant sienos prisiklijavome didelio formato, jau nugruntuotą ir paruoštą tapymui drobę. Kiekvienas iš mūsų turėjo daug akrilinių dažų, kad galėtų negalvodamas apie medžiagas ir netaupydamas jų įsilieti į svaigų, bendrą, tapybos šokį. Taisyklė buvo tik viena – leisti sau daryti ką tik nori ant sienos priklijuotoje drobėje.

Labai didelėje studijoje esančioje devintame aukšte, niekieno netrukdomi pasinėrėme į kūrybos procesą. Nuo pat pirmų akimirkų susikoncentravome į kūrybą, beveik visiškai nekalbėdami maišėme mums reikiamas spalvas ir entuziastingai jomis dengėme drobės paviršių. Mūsų trijų tapybos technikos, spalvų pajauta bei požiūris į tapybą buvo visiškai skirtingas. Būtent tai mane ir paskatino pasiūlyti šiems vaikinams tokią tapybos idėją.

Netrukus balta drobė pavirto spalvota pasaka, kuri keitėsi akimirksniu vis atverdama naujas paslaptis ir pasakodama naujas istorijas. Lietuviškos žemės spalvos palaipsniui virsdavo į labai aktyvias kaitrios Ispanijos saulės apšviestos gamtos spalvas. Kartais tapydavome visi trys vienu metu, kartais po vieną, o kartais visi trys paprasčiausiai tyloje sėdėdavome ant didelės sofos, pastatytos priešais paveikslą ir spoksodavome į mūsų vis besikeičiantį kūrinį. Be jokio apmaudo žiūrėdavau kaip ką tik mano nubrėžta linija ar spalvos dėmė būdavo užtapoma ar kažkas minimaliai joje pakeista. Lygiai taip pat visiškai nesusimąstydamas, jog naikinu kažkieno ką tik pradėtą spalvinį žaidimą ar objektų formavimą, drąsiai savo nuožiūra keisdavau spalvas, linijas, kompoziciją. Kūrybos atmosfera ore tvyrojo be galo nuostabi, šilta, ne egoistiška, ne ambicinga. Kavos pertraukėlių metu šnekėdavome neužsičiaupdami apie viską, o tik sugrįžę prie drobės virsdavome nebylūs ir darbštūs.

Ilgainiui tapant pajutau, kad aš darau tai, ko anksčiau nebuvo daręs, naudoju man nebūdingus spalvų derinius... ir jie derinasi. Darau neatsakingus, neapgalvotus judesius... ir jie tampa harmoningais. Tas jausmas, kad padarius kažkokią klaidą nesijausi atsakingas už tai, kažkaip mane išlaisvino nuo kažkiek suformuotų nuostatų apie tapybinę estetiką. Pradėjau ne taip stipriai kaip anksčiau suasmeninti, pasisavinti savo kūrinį ir pajutau galįs nebeprisirišti prie jo. Tapybos proceso metu mane dažnai aplankydavo jausmas, jog mes trise esame vienas, bet tas vienas sugeba žiūrėti į tą pačią drobę trimis visiškai skirtingais kampais ir skirtingomis perspektyvomis. Tuo pat metu aš suvokiau, kad aš taip pat žiūriu trimis skirtingomis perspektyvomis išlikdamas savimi.

Pastebėjau, kad viso kūrybos proceso metu mes ne trukdėme vienas kitam, o visiškai atvirkščiai – papildydavome vienas kitą. Kada sustoti tapius ir laikyti paveikslą užbaigtu visi trys nusprendėme tylomis ir vienu metu. Tai mums buvo dar vienas įrodymas, jog darbavomės labai harmoningai, tartum vienas asmuo.

Tapymo metu aš kartais atsitraukdavau ir foto kamera užfiksudavau vis besikeičiančią drobę ir pasinėrusius į kūrybą vaikus. Prie šio magistrinio darbo teorinės dalies aš pridėtu fonuotraukas iš šio kūrybinio projekto, nuo ant drobės atsiradusių pirmų linijų iki paveikslo galutinio varianto eilės tvarka.

Ši nepaprastai nuostabiai praleista diena manyje pagimdė jausmą, jog ir tapydamas vienas galiu pasiekti tokią atsipalaidavimo būseną, kad tapyčiau tartum ne vienas asmuo, o keliese tuo pat metu. Labai svarbu neužkirsti kelio bet kokiai improvizacijai, kuri yra didelė jėga kūrybos procese.

Tai buvo mano pirmas bandymas tapyti su akrilinais dažais. Po šio projekto pradėjau gilintis į akrilinių dažų privalumus bei trūkumus. Pamėgau šiuos dažus ir pastebėjau, kad jie man labiausiai tinka atlikti mano sugalvotai magistro darbo temai. Šia technika laisviau nei aliejine tapyba galima kurti didelio formato paveikslus.

Meno istorijoje minima keletą faktų, kai skirtingų stilių dailininkai tapo bendrus paveikslus. Štai Edward Lucie-Smith savo knygoje „Meno kryptys nuo 1945-ųjų“ rašo: „Dviejų menininkų (Jean-Michel Basquiat, Andy Warhol) sukurti paveiksliukai, pavyzdžiui, „Bendradarbiavimas“ (1984), dažnai atrodo kaip mūšio laukas, kur kaunamasi dėl paveiklo erdvės; čia rungtinasi iš esmės nesuderinami pavidalai, bandydami kiekvienas kuo stipriau paveikti žiūrovą. Paprastai, kaip ir šiame paveiksle, Basquiatas savo fanatiška energija užgožia vyresnįjį partnerį, kuris imasi teptuko daug labiau atsipalaidavęs, tad tai, ką mato žiūrovas, yra daugiau Basquiatas nei Warholas“ (Smith 1996).

Jean-Michel basquiat, Andy Warhol. Bendradarbiavimas (1984)

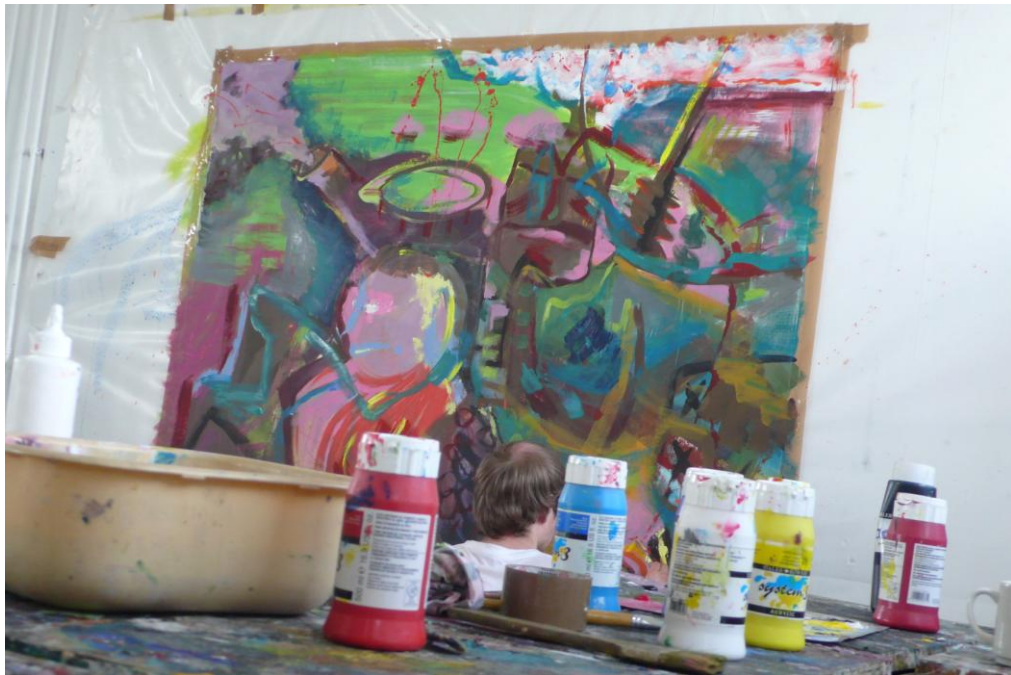
Janne Karinen, Adrian Ferero, Dainius Trumpis. Bendras tapybos darbas
Helsinkyje 2008 (1, 2)

(3.)

(4.)

(5.)

2.3. Šiuolaikinis įvairialypis, astilistiškas menas

Ruošiantis magistro darbui ir skaitant įvairią literatūrą, o ypatingai gilinantis į meno istoriją, suvokiau negalįs įvardinti ar pririšti savo tapybą prie konkretaus tapybos stiliaus. Manau tai yra kratinys įvairių stilių bei technikų. Bet manau tik nesprausdamas save į tam tikrą techniką turėjau didesnę laisvę neribotai kūrybai.

Štai ką rašo apie šiuolaikinį kūrėją bei šių dienų astilistišką meną Edward Lucie-Smith: „Technologijų raida, ypač per pastaruosius tris dešimtmečius, taip paspartino ir ištobulino komunikacijos būdus, kad sugriovė visas tarp kultūrų dar likusias sienas. Nevakarietiškos kultūros, nors ir susižavėjusios Europos ir Šiaurės Amerikos menu, vis dėlto siekė išsaugoti paveldėtų tradicijų branduolį. Tų kraštų menininkai dažnai bandė sujungti šiuos du dalykus, ieškojo būdų kurti tokį meną, kuris išoriškai atrodytų modernus, bet leistų jiems kalbėti savo kultūros kalba. Tuo pat metu pasaulyje smarkiai pagausėjo meninkų, kurie manė esą vienaip ar kitaip modernūs, žengia koją į koją su tipingomis XX a. pabaigos kryptimis“ (Smith 1996: 207).

Pasekmės akivaizdžios. Ėmė griūti griežtos, istoriškai susiklosčiusios modernizmo struktūros, ir tai vyko dėl dviejų priežasčių. Pirma, kaip kultūrų maišymosi padarinys paprastai susiformuoja prieštaringos vertybių sistemos. Taikant skirtingus vertinimo kriterijus, ta pati meno kryptis gali atrodyti vertingesnė arba menkesnė – nelygu kokia sistema. Antroji šios griūties priežastis – tai kritikai ar modernizmo istorikui prieinamos informacijos gausa.

Dabar pasiekėme tokį lygį, kai niekas nebegali manyti nuodugnai žinąs viską bent jau apie šiuolaikinį meną, apie visas jo nūdiene apiraiškas pasaulyje. Todėl ir neįmanoma šiuolaikinio meno suvokti kaip griežtai organizuotos visumos ar atsekti jo kilmės linijos.

Galima įrodinėti, kad vaizduojamasis menas išties yra konfliktas, sąmoningai siektas ar kitaip atsiradęs, ir yra tai, ką vadiname stiliumi. Lygiai taip pat galima įrodinėti, kad daugelis menininkų teigia jų požiūrį esant vienintelį įmanomą ir todėl jame negali būti jokių deformacijų. Tačiau šie priešingi argumentai neatsižvelgia į tai, kad turinys ir reiškia 8, 9 ir 10-ojo dešimtmečių mene neatskiriamai susiję. Todėl menininkas ar menininkė gali pasirinkti įvairiopą raišką, įvairias priemones, taikyti įvairias strategijas. Štai dėl ko šio laikotarpio menas mišrus, įvairialypis, iš esmės astilistiškas, jam dažnai kabinama pliuralizmo atiketė. Tas pliuralizmas gali pasireikšti dviem pavidalais. Pirma, iš jo kylančios priešybės tokios gilos, kad gali visai išskirti menininkus, kuriančius toje pačioje meno terpėje ir išoriškai siekiančius tų pačių tikslų. Antra, pliuralizmas išvaduoja menininką: jis nekreipia dėmesio į tai, kad kritikai, globėjai ar platesnė publika tikisi kokio nors stiliaus apraiškų (Smith 1996).

3. Tapybos kolekcijos nuotraukos su kūrybiniais tekstais

„Geras žmogus #9 arba Karalius Nulis“

Šią ypatingą naktį mano siela klaidžioja po rūke paskendusį mišką. Vietomis telkšančios pelkės prideda saldaus niūrumo šiai visiškai vienišai situacijai. Džiaugsmingas liūdesys skrodžia rūką. Išprovokuoti siaubai lenda iš mano slapčiausių kertelių, sukeldami baisingą sumaištį mano pusiau sveikai logikai. Jie užpildo dieną ir naktį man neįprastu spalvotu dvoku. Besityčiodami iš mano trapaus padorumo jie žaidžia žaidimus su mano paklusniu kūnu.

Laikui bėgant aš turbūt visiškai susitapatinsiu su savo siaubais, o kūnui – gi vis tiek kokiam šeimininkui tarnauti.

Kiek kartų dar krisiu į tokį begalinį aukštį ir jausiuos taip žemai?!

Pro gigantiškus megafonus kažkas šnabžda maldas, o aš vis dar dideliu greičiu važinėju amerikietiškais kalneliais tamsoje. Manau, atėjo laikas mums visiems atsisukti į Meką.

Samuelis atsistojo, pakėlė vieną ranką į viršų ir kapotais žodžiais suriko:

– Aš esu geras žmogus numeris devyni! Patylėjo sekundėlę ir pridėjo: Arba Karalius Nulis!

Atsisėdo, įsistebeilijo į vieną tašką ir tyliai sušnabždėjo:

– Baigia išblukti ribos tarp išorės ir vidaus, tarp gyvenimo ir mirties. Jau visai greitai viskas taps vienu... arba nuliu. Turbūt, esu tinkamas tiek gyvenimui, tiek ir mirčiai.

„Liko tik aštuonios dienos ir keturi žaidimai“

Aš miegosiu dykumoje kol baigsis karas. Užkelsiu savo pasaulį tarp kupranugario kuprų ir leisiu šiam žaviaakiui padarui ieškot gėlo vandens bekraštėje dykumoje.

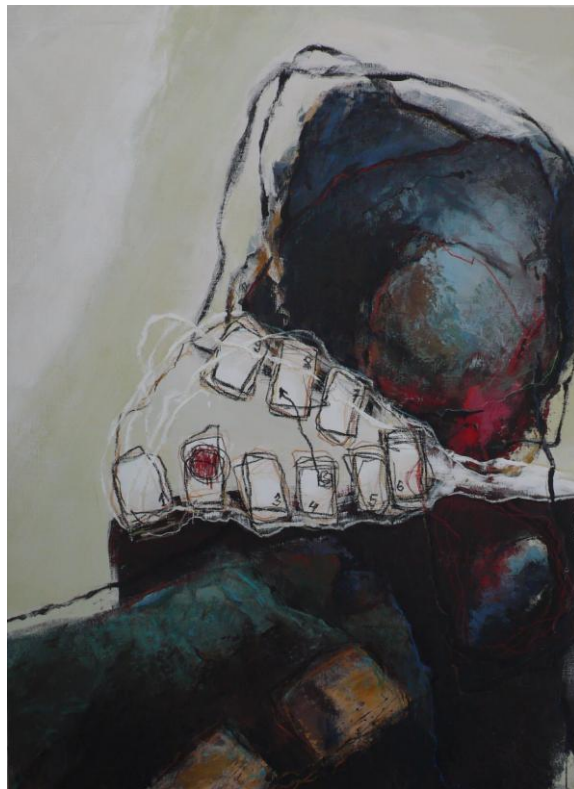
Bet ar gali kartą miręs žmogus gyventi vėl? Ne. Miręs žmogus yra miręs, jis vaikšto po pasaulį ir žiūri mirusiojo akimis. Jis sveikina gyvuosius iškeldamas abi rankas į dangų.

Gal vieną rytą kas nors ilgėsis manęs.

Vėl į gyvenimą žiūriu iš apačios, rankas susidėjęs už galvos.

Iškentėsiu visą skausmą iki galo ir eisiu iš čia.

Dee net nepajuto tos ribos, kai iš kalbėjimo su savimi perėjo į rėkimą ant savęs. Net ir tada, kai nebeliko nieko pasakyti, jis nesugebėjo klausyti.

„Vienas ir du“

Vien nuo minties, jog mes lėtai be žodžių pasitraukiam į tamsiąją nežinią, medumi apsivelia širdis.

Jei įsileisi mane į savo vaizduotės sidabrines dykumas, pažadėsiu nekvėpuoti, nemąstyti.

Kaip mėnulis nori uždengti saulę jos pageidavimu.

Kaip ateitis nori užgožti praeitį, kad gimtų ši diena.

Taip aš noriu laikyti apglėbęs tave lyg voras musę suspaudęs visom savo šimtu penkiasdešimčia

plonų kojyčių tol, kol mūsų kūnai pavirs taisyklingos formos spindinčiu rutuliu, o mes užmiršime

kas yra tapatu bei skirtinga... ir nesvarbu, kad už lango visas pasaulis išėjęs į karą.

Giliai po antra oda yra raudonoji zona.

Aklų jausmų miške apkursta laikas.

Gal tai ilgai ieškotas būdas išžudyti demonus, gyvenančius tiesiog po smegenų žieve? – Pagalvojo

Samuelis Dee ir paspartino žingsnį truputį prisimerkdamas nuo šiltos vasarinės dulksnos.

„Samuelio kosminė odisėja gulint ant nugaros baltose lankose“ arba „Auka už mirtiną nuodėmę“

Ir tik vienintelis svoris sulaikantis nuo greičio padidinimo yra klausimas – ar reikia grįžti? Prieškalėdinė diskusija su didžiuoju V. sudraskiusiu pasaulį – buvo netikėta. Jo įtikinėjimai, siekiantys pakeisti Dee požiūrį į 7-ias mirtinas nuodėmes buvo visiškai bevaisiai. Ir visiškai nesvarbu, kad šiuo metu popiežius, dėvintis raudonas trumpikes ir dideliu blykčiojančiu neoniniu užrašu ant nugaros, laipioja po kalnus.

O visgi, ar peliukas Mikis vartojo Prozaką?!

„Įstatymų skaičius žmonėms“

Užmirštu kvėpuoti, spoksodamas į verkšlenantį dangų.

Du balti indėnai kalbasi su velėmis, nugaras atrėmę į visą parą veikiančią vaistinę.

Paauglė su madingu peruku, įsikibusi į 20-to aukšto balkono turėklus, laukia kol žemė taps dangumi. Ji niekada neklausė savęs, kodėl 3-čias dangus visada blykčioja tartum sudegusi neoninė reklama.

Po mažą gyvenimą vaikšto gigantiški žmonės, panašūs į žirafas tik su briedžio ragais ir asilo ausimis.

Trys nervingi bankininkai, atsiklaupę prieš raudoną medinį falą, meldžiasi, kad amfetaminai suveiktų pilnu pajėgumu ateinančią laukinę naktį.

Degantis krūmas visada dega. Dievas nenustoja siuntęs įstatymus žmonėms: (...) 64-asis, 65-asis...

Chaosas visada vyksta. Jis glostydamas žudo.

Gyvendami saugiuose rezervatuose, susikimbame rankomis, bet nebeįstengiame, pažvelgti vienas kitam į akis.

Mongolų eroje veidai išsiplėtė iki horizonto kraštų. Akys susiaurėjo tiek, kad nebesugebame pamatyti dangaus ir žemės.

Išvados

Skaičius kaip reiškinį galima nagrinėti labai įvairiais aspektais. Stengiausi į juos pasigilinti mistiniu, religiniu, filosofiniu, ezoteriniu aspektu. Toks skaičių analizavimas pasitarnavo rašant kūrybinius tekstus. Teoriškai gilinantis į šį reiškinį buvo netikėta suvokti, kaip skaičiai įvairiomis formomis subtiliai įsipina į mūsų praktišką, kasdienį gyvenimą.

Skaičiai gali būti puikus bet kurios srities menininko įkvėpimo objektas savo įvairialypiu, daugiabriauniu traktavimu.

Tapybos kolekcija „D. Skaičiai“ padėjo per skaičių simbolikos ir meno sintezę subtiliomis, vizualinėmis priemonėmis pasigilinti į skirtingas žmogaus emocijas, būties situacijas.

Kūrybinio proceso metu patyriau daug netikėtumų tiek tapybiniu, techniniu tiek ir emociniu aspektu. Tapant leidau daug improvizuoti, keisti, o kartais net naikinti besiformuojančias kompozicijas bei spalvinius derinius. Tikslas buvo išlaukti to momento, kai loginis mąstymas bei tapybiniai įgūdžiai nugrimzta kažkur į neapčiuopiamą, nepaliečiamą gelmę ar nebūtį. Tuomet tartum susitapatini su tapomu paveikslu, tampa jo neatskiriama dalimi. Kas nors vieną kartą yra pabuvojęs toje būsenoje nori sugrįžti ten vėl ir vėl, tai tartum „Baltasis vėgamas“.

Gal todėl aš tapydamas kiekvieną paveikslą negalėdavau numatyti, kiek laiko truks vieno ar kito paveikslo procesas. Kartais tai užtrukdavo labai ilgai, o kartais gan greit pavykdavo įžengti į tapomą drobę.

Kurdamas paveikslus pasitelkiau įvairias tapybos bei statybines medžiagas, taip pat ant tapomos drobės naudočiau įvairių audinių aplikacijas. Anksčiau tokių technikų nebuvo bandęs, tačiau ateityje, kurdamas kūrybines kolekcijas, manau panaudosiu magistro darbo metu įgytas žinias.

Literatūros sąrašas

1. Becker U. (1995). Simbolių Žodynas. Vaga. Vilnius.
2. Berg Y. (2006). Kabalos galia. Alma littera. Vilnius.
3. Cybulskis V. (1988). Pasaulio šalių kalendoriai ir chronologija. Kaunas. Šviesa.
4. Smith E. L. (1996). Meno kryptys nuo 1945-ųjų. R. Paknio leidykla.
5. Špirkauskas S. (2001). Magiškasis Pitagoro kvadratas. Asvėja. Vilnius.
6. Tėvas Robertas le Gallis, Lama Jigme Rinpoche; kalbina Fredericas Lenoiras. (2007). Vienuolis ir lama. Aidai. Vilnius.
7. Žalys L. (2007). Fizikos ištakos. Senovė. Panevėžys.

Priedai